

Jézus mivel ingerelte föl a zsidókat annyira, hogy halálra keresik? Jót tesz, mégis üldözik, és bujkálnia kell. A farizeusok nem tudják elviselni, hogy rajongói Messiásnak tartják, és azt sem, hogy tanításai során arra hivatkozik, ő Istentől van, és nem magától jött, hanem Isten küldte, akit jól ismer. Számonkérőiről azt mondja, ők viszont nem ismerik az Igaz Istent. Ez skandalum, emiatt el akarják kapni, és bíróság elé állítani.

Jézus stratégiai nyugalommal kivárja azt az időt és lehetőséget, amikor a megfelelő helyen taníthatja a zsidókat is, és beteljesítheti küldetését. E nélkül, ez előtt nem szabad, hogy elhallgattassák. Nem kapkodja el, 4 hónapot vár, mindennek megvan a maga helye és ideje, nem hagyja, hogy rokonai sürgessék. Óvatos, figyel arra, nehogy idő előtt lekapcsolják, elhallgattassák vagy elárulják. Nem magát félti, hisz akkor végleg elbujdosott volna, és kész, hanem arra vár, hogy a megfelelő helyen és időben eljuttathassa az Atya üzenetét, az Örömhírt.

A Sátoros Ünnep ígérkezik erre leginkább alkalmasnak. Jeruzsálemben érve aztán bátran kiáll, és tanít.

Néhányan csodálkoznak is: Hát nem őt keresik halálra? Tán mégis ő a Messiás, azért hagyják beszélni? – merül fel a kérdés sokakban.

Megfelel nekik, miért van itt. Válasza vádlói szemében káromlás. Mégis egyfajta meglepetésként hat mindenkire a megjelenése, mert nem a zarándokokkal együtt érkezik. Vannak, akik titkon örülnek, mások végleg eldöntik, itt valamit tenni kell. Az ellene tenni akarókat is valami lenyűgözi, bénítja. Jézusnak kisugárzása van. Túl sokan lelkesednek érte, még nem csiszolták ki a tervet, hogyan veszítsék el, és kivárásával Jézus elaltatta éberségüket, úgy intézte, hogy időnap előtt ne következessen be a halála, hanem pontosan beteljesedhessen minden a jövődölések szerint.

Nekünk is feladatunk az Örömhír továbbadása, minél több emberhez való eljuttatása. Mennyire vagyunk ebben céltudatosak, hatékonyak, összeszedettek, mennyire halljuk meg Küldőnk üzenetét, vagy csak Hübele Balázs módjára próbálunk tenni valamit?

Nagybán Edit és Ferenc, Budapest